

[Holger Andersen.]

ganske kort Tid efter den økonomiske Verdenskonference i 1927 afsluttedes en fransk-tysk Handelstraktat, som man med nogen Grund kunde betegne som et Slags økonomisk Locarno, der skulde indlede en ny Æra af friere handelspolitiske Forhold.

Alt dette er styrtet sammen. Oslo-Konventionen søgte ud af Sammenbruddet, eller af det sig nærmende Sammenbrud, at redde nogle af de vigtigste Principper. Baade af denne Grund, som man jo kun kunde være sympatisk indstillet over for, og fordi man ud fra almene psykologisk-politiske Hensyn maatte se med Sympati paa en Gruppedannelse som den, Oslo-Konventionen var Udtryk for, hilstes denne Konvention dengang med Tilfredshed ogsaa af det Parti, jeg tilhører. Jeg skal gerne indrømme, at Tidspunktet, paa hvilket Konventionen blev undertegnet, var overmaade ugunstigt, i Virkeligheden tegnede Fremtiden sig allerede dengang overordentlig farefuld og truende. Derfor maa man vel være saa meget mere varsom med at overvurdere Betydningen af selve Oslo-Konventionen.

Det mest slaaende Bevis for Rigtigheden af disse mine Betragtninger finder jeg i selve Folketingsudvalgets Betænkning, i alle de Oplysninger, der dér er givet, i Listerne over Notifikationerne over de paa-tænkte Toldforhøjelser inden for de kontraherende Lande, over de Aktioner, som fra dansk Side er foretaget for at modvirke saadanne Forhøjelser, samt i Resultaterne af disse Aktioner, som i langt den overvejende Grad har været negative. Ser man paa disse Lister, kan jeg ikke finde nogen bedre Karakteristik af Oslo-Konventionen end den, der findes i en for ganske faa Dage siden, under 3. Marts, i det belgiske Deputeretkammer, fra den belgiske Udenrigskommission afgivet Rapport, der er afgivet af van Cauwelaert, og hvori man betegner Oslo-Konventionen som en Høflighedsakt, der bestod i i Forvejen at notificere de Modifikationer, der paa-tænkte med Hensyn til Toldtarifferne og Importkvotaerne, og saa tilføjer, at i Virkeligheden blev selve dette Løfte mere end een Gang tabt af Øjesyn under Indtrykket af Krisen. Jeg tror nok, man i høj Grad maa sige, at saaledes har Forholdene formet sig.

Vil man have yderligere Bevis for, hvor tvivlsom hele Værdien af dette Notifikationssystem er, forekommer det mig, at de Noter, der findes i Folketingsudvalgets Betænkning vedrørende Nederlandene og vedrørende Sverige, maa siges at være overmaade karakteristiske. Efter en Oversigt

over Aktionerne over for Nederlandene hedder det:

„Fra Erhvervenes Side er gentagne Gange fremkommet Besværinger over den Form, hvori den hollandske Regering fremlægger Materialet ved Oslo-Notifikationer. Oftest fremsendes hele Tariffen eller lange Ændringsforslag paa *Hollandsk* uden Oversættelse eller Kommentarer af nogen Art. Som Følge heraf har det ikke været muligt for de interesserede inden for Oslo-Konventionens knapt tilmaalte Frist at danne sig et detailleret Skøn over de notificerede Toldændringers Betydning for dansk Eksport.“

Det siger sig selv, at hvis Fristen er knapt tilmaalt og det drejer sig om dybt indgribende forestaaende Toldændringer, ja, saa er Notifikationen, navnlig naar den sker under Forhold som de her fremhævede, af saare tvivlsom Værdi.

Endnu mere betegnende er de Oplysninger, der findes vedrørende Notifikationerne fra svensk Side:

„Det er fra svensk Side blevet fremholdt, at den svenske Regering vanskeligt vil kunne imødekomme danske Ønsker med Hensyn til Opgivelse af paa-tænkte svenske Toldforhøjelser, naar Forslagene foreligger udarbejdet, det vil efter Praxis sige, naar Notifikationerne finder Sted.“ Derved gøres jo hele Systemets Betydning overordentlig problematisk. Og saa føjes der til:

„Det har da ogsaa vist sig, at i 2 af fornævnte Tilfælde, hvor virkelig store danske Eksportinteresser stod paa Spil (vegetabiliske Olier, galvaniske Elementer), og hvor de danske Ønsker blev imødekommet, var den danske Regerings Aktion indledet paa et meget tidligt Stadium paa Grundlag af Underhaandsmeddelelser om de paa-tænkte Toldændringer.“

Denne sidste Passus har i høj Grad vakt min Interesse, og jeg vil meget haabe, at det med den store Repræsentation, som vort Udenrigsministerium efterhaanden raader over, maa lykkes det i stadig voksende Grad paa et meget tidligt Stadium at komme under Vejr med saadanne forestaaende Toldændringer, saa at det bliver muligt at gribe ind i Tide og derved opnaa saadanne positive Resultater, som der i disse to enkelte Tilfælde øjensynlig er opnaaet over for Sverige.

Jeg skal i øvrigt ikke ved denne Lejlighed komme ind paa nogen stor handelspolitisk Diskussion vedrørende de Emner, som har været saa indgaaende debatteret i Folketinget. Jeg er for mit Vedkommende gan-